

אני, כמו הרבה חברות שלי בנות גילי, בערך 45-55, מרגישה שבי איזה אופן אנחנו מנודות מהחברה בגלל מצבנו מגורשות, אין לנו חיי חברה ולא חיימין. יש לך כמה סיבות. לא אניד שיש חוסר גברים, אבל גבר בגיל שלנו רוצה אשה ב-20-30 שנה יותר צעירה. כשהציעו אותי למישהו בן 60, הוא אמר "זאת וקנה בשבילי". אני בת 55. זה מקובל שגבר בן 70 יוצא עם אשה בת 50. ברור לי שיש יותר נשים מגברים. אני מרגישה זאת לפי כמות הנשים שיש בסביבה שלי, לעומת מיספר הגברים. לא ברקני בטסאטיסטיקה, אחרים בדקו. אבל אני מבינה שהמצב הסטטיסטי לא כל כך נורא. הסיבה העיקרית שגברים יכולים להרשות לעצמם נשים צעירות, היא אולי בגלל שחסרים גברים לקבוצת הנשים הצעיר יותר, בגלל המילחמות.

"מה יש לי להכסיד? אני לא משחקת בתולה!"

כשהוא גומר את המיספר הוא הולך. כשאשה מפתחת קצת יותר רגשות כלפי הגבר, הוא בורח מהר מאוד. לי היה קשר עם אדם נשוי שהיה אלוף בצבא. זה היה לפני הרבה שנים. מייד אחרי שהתגרשתי, בשנת 1974, אז

מעוניינת. אני מאמינה שאם זה צריך לבוא, זה יבוא. אני לא ארוץ יותר. היו לי עוד כמה נסיונות. הלכתי הרבה לבארים עם חברות. אמרו לי שבבארים מסתובבים גברים מהעולם התחתון, או הפסקתי גם את זה. יצאתי לכמה מקומות לרקוד. הכל היה עלוב, ממש עלוב. שמתי אפילו מודעה בעיתון ואני לא רוצה לדבר על כמה שזה מגעיל. עלי תמיד היו מתלבשים איך שהייתי מגיעה לאיזה מקום. כשבאתי פעם לבני-ברית התיישבו על השולחן סביבי איזה חמישה גברים. הייתי הכי יפה, אבל הם לא היו שווים שום דבר. עלובים. יותר טוב לשבת בכית. התחילו לצלצל אלי ולבלבל לי את הראש. אני לא רציתי לבזבז עליהם את זמני.

תברות סחבו אותי להמון מיפגשי ליל-שישי. אני יודעת שיש הרבה מיפגשים כאלה בארץ, בשנים האחרונות. ושוב, בכל המיפגשים האלה היו הנשים יותר נחמדות. אם היה גבר אחד ראוי לציון, כל הנשים היו מתלבשות עליו ומסתובבות סביבו. יום אחד הודיעה לי מכרה מבוגרת, שיש לה מישהו נחמד מאוד בשבילי. הגבר הזה שכח אצלי משהו במיקרה, וכשהוא בא לקחת, עמדת לי ליד הדלת ולא זזתי משם. לא רציתי בעיות. לא רוצה שבשביל כוס קפה, שאניש לו

כשלה שיש לה ריעות מגובשות על העולם. בשאת מכירה גבר, בגלל שאת גרושה, הוא מייד זומין את עצמו אליך

הביתה. היו לי כמה אכזבות מגברים. הגבר הראשון שהכרתי מייד אחרי גירושי היה אדם מאוד משכיל, עולה מירושלם מהונגריה, שכתב הרבה ספרים. מי שהכיר לי אותו אמר לי שמישפחתו שם נחשבה למכובדת מאוד. הביתה. היו לי כמה אכזבות מגברים. הגבר הראשון שהכרתי מייד אחרי גירושי היה אדם מאוד משכיל, עולה מירושלם מהונגריה, שכתב הרבה ספרים. מי שהכיר לי אותו אמר לי שמישפחתו שם נחשבה למכובדת מאוד.

"אני לא..."

התקרה התרופה!

למעשה, הגבר המבוגר לא מקבל אשה צעירה, מפני שהוא כל כך יפה, מקסים או נחמד. הוא מקבל אותה כי הוא מוציא אותה. הוא מומין אותה ומחזר אחריה ומוציא עליה כספים וזה מקובל.

כשבילי זה לא היה אסון אילו אשה היתה יוצאת עם גבר צעיר ממנה ומשלמת בשבילו אם צריך, אבל זה — הסיוחלילה, זה לא מקובל בחברה שלנו.

התגרשתי לפני עשר שנים. ידעתי שאקלע למצב קשה. הייתי אז בת 45. נראיתי צעירה מגילי ודי בסדר. ידעתי שהיה לי קשה להתחנך שוב ולכן בגירושי אלה, שהיו גירושי השניים, לא מיהרתי כל כך להתגרש. הייתי נשואה כמעט כששנה 12 שנה. כפעם הראשונה הייתי נשואה 10 שנים, מתוכן חמש שנים חכיתי להתגרש.

במדינת ישראל יש חוק, לפיו קשה לאשה להתגרש אם הגבר לא מעוניין בכך. הגבר הוא שנותן את הגט. ומי השופט? גם גברים. דבר ראשון מנסים להשלים. דבר שני יש מילחמה בין עורכי-הדין. אלה לא מתביישים לנפח את העניין. אבל כל זה נחלת העבר, וזה עכשיו בשבילי לא חשוב. עכשיו חשובה לי הבדידות של הגרוד שות בגיל הזה.

מאז שאני גרושה טפחו כמה עובי דות על פני. אחת מהן היתה גילוי שוק-הגרות העלוב שיש לאשה בת גילי. היות שאת גרושה, חושב כל גבר שאת מכירה, שהוא עושה לך טובה שהוא ככלל נפגש איתך. במקום לדבר איתך או לפתח יחסים ירידות, הם רוצים מייד להיכנס למיטה. הם לא נותנים לעצמם להיפתח.

אני קוראת לגברים כאלה אימפרטנטים — לא במיטה, אלא באופן ריגשני. הם מפחדים לפתח קשר. הסוג השני, שאני והחברות שלי פוגשות, זה הגברים הנשואים. זה היה בעבר. עכשיו הרבה שנים לא היו לי יחסים עם גבר. בערך שמונה שנים. פעם מאוד יותר. אחרי שראיתי את השוק העלוב שיש. רוב הגברים שנשים בגילי נפגשות איתם, שואפים לדבר אחד — יחסים. אלה גברים נשואים. המנהלים חיי מישפחה מלאים ולכל אחד מהם יש, אם לא אחת, או כמה חברות שאיתן הוא מקיים יחסים נחמדים בגילי. הם נשים פחדניות. כל כך אומללות ובזרות שמעדיפות

עדיין חשבתי שהוא עושה לי טובה. אחר כך לא היה לי טוב בקשר איתו ורציתי לנתק את הקשר. החברות שלי ייעצו לי לא לנתק את הקשר. אשה לא צריכה להיות לבד, יותר טוב שיש משהו, מאשר כלום. הוא היה בא, אני הייתי מכינה את המשקאות ואת האוכל. כמעט לא נקשרה בינינו שיהיה, מפני שהוא היה אדם מאוד סגור. זה לא היה רק איתי, אחר כך נודע לי שזה כך גם עם נשים אחרות. הם נשים מרבות על ביצועי הגברים ומנתחות אותם. נודע לי שבכל מקום נהג לדבר על אשתו שאינה מכינה אותו. אבל להתגרש? זה לא בא בחשבון. האדם הזה אף פעם לא הביא לי, או לאחרות, מתנה. הם יודעים רק לקחת אולי זה הישראלי שלנו, שלמד לקחת במובן הפוליטי — השנור. הם, הגברים, עושים אותו הרבה עם הנשים.

הפסקתי ללכת למיפגשים שיש להם לאנשים בגילנו. בכל המקומות האלה — כמו לבני-ברית, הרוב הן נשים. כמוכן, אפשר מייד להבחין בהבדל. הנשים הרבה יותר יפות, הרבה יותר מטופחות, הרבה יותר משכילות ונחמדות. הגברים שנראים שם, הם עם קרחת וכרס וסירחון כזה. ובאמת, מוטב לא ללכת ולא לראות אותם. מוטב לשבת בכית.

אני הגעתי למצב כזה שלקונצרט, לקולנוע, למיסעדה, לים או לבית קפה, אני יכולה לצאת עם חברות. הן יותר מעניינות ויש איתן יותר על מה לדבר. איתן אפשר לדבר גם על נושאים רוחניים ופוליטיים.

כשאת בא לגבר ואת יודע הכל. הוא יכול להיות אפילו חסר השכלה לחלוטין, אבל הוא יודע הכל יותר טוב. הוא גם מייד מתחיל לשכנע את האשה שאת גם עם זה שהוא יודע הכל. יש לי ירידה, אלמנה מזה 15 שנה, שהתלוננה לפני לא פעם בכעס רב אף גברים מנסים כל כך מהר לשכנע אותה שיהי לא מכינה שום דבר, ומתייחסים אליה כמו אל ילדה קטנה. זאת אשה

הוא צילצל והזמין את עצמו אלי. אמרתי לו שאני לא מעוניינת והבחרתי לו את כל החסרונות. בעיקר את זה שהוא אימפוטנט באופן ריגשי, כי המיטה זה לא הדבר הכי חשוב. הוא הרגיש נורא והתחיל לחזר אחרי וניסה לאנוס אותי. כשנישק אותי, השפתיים שלי היו טמרות וניקדתי את הפה ביד, אחר כך. הוא אמר לי שאני עוד אתחזר על התנהגותי, בעיקר כשארצה מין. אמרתי לו אין דבר, אני אעשה ביד. זה היה מישפט שפגע בו קשות. ולזה התכוונתי בדיוק, כי הרגשתי שהוא מתנהג אלי כאל חפץ ולא כאל אדם. הוא קם הלך, ויותר לא שמעתי ממנו.

חריו היתה לי פרשייה עם עוד איזה אלוף. שמצא חן בעיני כש נהג לבוא לאכול במיסעדה שלי.

"אל תהי יותר ביקחית אל תהי יותר גבוהה!"

באותה תקופה הוא היה סג'מנהל חברה גדולה כלשהי. הוא היה גם המפקד של בעלי לשעבר. לא היה כינינו כלום, אבל אחרי כמה שנים הוא צילצל אלי יום אחד, לפתע פתאום. ידעתי מחברות שהיו לו בעיות בכית. חשבתי שהוא יבוא ויציא אותי בכית. הוא הופיע עם בקבוק ויסקי. לי נדהה לא טוב כשראיתי את הבקבוק גבר לא נותן בחינם. אפילו לא בקבוק ויסקי. הבנתי שהוא מתכוון להשתכר ולהיכנס איתי למיטה. ביתניים הבחנתי שהוא הודקן ונראה ממש רע. לא רציתי להשתתף בשתייה. הוא שתה והלך מאוכזב. לפחות הוא לא ניסה לקחת משהו בכוח.

מאז, זה היה לפני כשמונה שנים, אין לי קשר עם אף אחד. אני לא

והוא כבר יתחיל לשים עלי ידיים. היה עוד גבר שהלכתי איתו כפעם הראי שונה לקולנוע, והוא כבר הרגיש צורך ללכת איתי שלוביירוע, וכבר הציע לי נישואים. אולי אני מפונקת, אבל אני יודעת שאני עדיין מאמינה באהבה, עד כמה שזה נשמע נאיבי. בכל זאת אני לא מפחדת להיות לבד. לפעמים זה מעיק, אני יוצאת הרבה עם חברות שלי. אני עוסקת בלימודים. לא הלכתי ללמוד כדי לברוח מהבדידות. הלכתי ללמוד כי זה עניין אותי כל השנים. זה היה הלום חיי — לדעת. הרגשתי מתוסכלת שלא היתה לי השכלה. לא למרתי כשהייתי צעירה. לא נתנו לי ללמוד. סימתי רק עממי וזה באיזה מקום הפריע לי כל החיים.

זה יותר טוב לגבר, שאהיה ללא השכלה. אז אני אוטומטית, יוצאת הטיפשה ואז אני תלויה בו. מנדרת את הראש ומחייכת לו. עכשיו יותר קשה כי איתי מתנהלים ויכוחים. יש לי ריעות משלי והן מאוד מגובשות. אני מאוד ליבראלית, אבל נוטה לשמאל חזק. הפגנתי בכל ההפגנות נגד המילחמה בלבנון. אני עכשיו טועי נת שלא צריך לצאת משם. לא בגלל שאני בעד כיבוש, אבל תראי מה שקרה בלבנון. צריכים להיות ריאליסטים. אנחנו השארנו שם ארמה חרוכה.

אני לא מתביישת להשמיע בכל הזדמנות את הדעות הפוליטיות שלי. אני בטוחה, למשל, שלא יהיה שלום ושקט לעולם עד שלא ניישב את הבעייה הפלסטינית. זה אסון מה שעשינו. השלום נעשה בין מנהיגים ולא בין אנשים. המנהיג שלנו קיבל פרס נובל, אבל תראו לאן כל זה הוביל. אני אנטי-לייבור אבל גם אנטי-מערך. אני בעד יוזמה חופשית, אבל נגד מצב כמדינה. השחיתות אוכלת כל חלקה טובה. אני לא מאמינה בשום פוליטיקאי שלנו. אני עניין העניין והחברה עומד לנגד עיניהם, רק עניין הכינס עולה. כי שם הם כוללים עוד להרוויח ולנצל. היתה לי איזו אמונה